

El País Valencià, un gran Tribunal de les Aigües

Últimament, quan escolta la paraula "aigua", ja no se li regiren els budells. Joan Ignasi Pla, secretari general del PSPV-PSOE, conviu des de fa temps amb l'estigma de ser un "enemic dels valencians", el peatge de pertànyer al partit polític que va finiquitar el trasvassament de l'Ebre, peça angular d'un pla hidrològic que s'havia d'aprovar "per collons", com va sentenciar l'exministre d'Agricultura del PP Miguel Arias Canete.

Per a molts agricultors de la Ribera –l'Alta i la Baixa–, ara l'enemic dels valencians és el seu president, Francesc Camps, perquè s'entesta a mantenir el traçat ja en obres d'una infraestructura –el trasvassament Xúquer-Vinalopó– que el Govern espanyol, a través de la seua ministra de Medi Ambient, Cristina Narbona, estudia modificar. La decisió –presa en època estival, potser per apaivagar-ne els efectes– ha aixecat les comarques del sud, alhora que ha canviat la cara de preocupació dels regants de la Ribera, que troben en la solució presentada per la Fundació Nova Cultura de l'Aigua (FNCA) al Ministeri una taula de salvació.

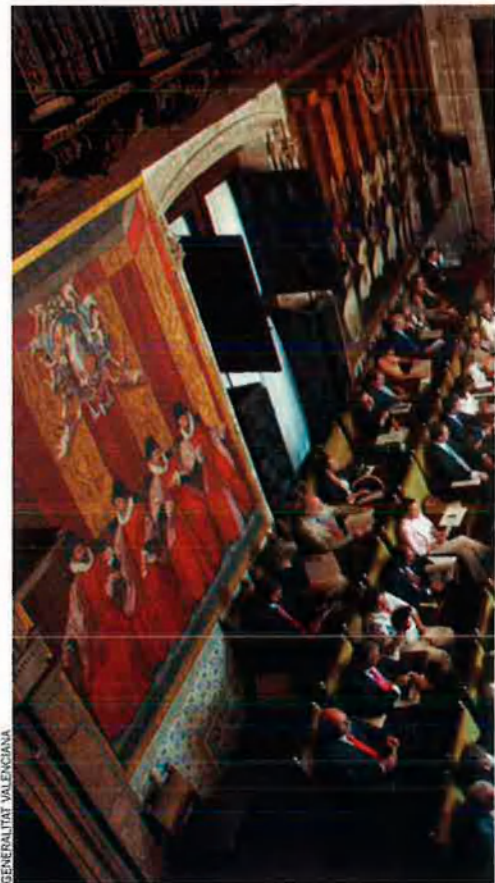
El 'quid' de la qüestió. Es tractaria de canviar la presa d'aigua, actualment prevista més de cent quilòmetres enllà de la mar, a Corts de Pallars (Vall de Cofrents), fins l'assut de la Marquesa, a tocar de la desembocadura del riu proveïdor, el Xúquer, a Cullera (Ribera Baixa). Una alternativa inacceptable pels regants del Vinalopó, que malden per més aigua des de fa cinc segles i que no entenen per què, amb gairebé la meitat del projecte executat, ara el Govern ni tan sols pot pensar d'alterar el traçat.

En tot cas, la variació –pendent d'estudis tècnics–, és més que probable. Narbona –no com el seu company, el president del Parlament europeu, Josep Borrell– sempre s'ha mostrat "contrària a qualsevol trasvassament", i la mobilització ciutadana, clau en la defenes-

Aquest dissabte, el president valencià, Francesc Camps, ix als carrers d'Alacant per exigir que es finalitze el traçat ja en obres del trasvassament Xúquer-Vinalopó. A la Ribera i l'Horta ho veuen com una "provocació".

tració del trasvassament de l'Ebre, podria tombar també aquest. Perquè a les comarques del Vinalopó entenen que això, tombar-lo, és el que es pretén. No creuen que l'estat sufrague els 74 quilòmetres de nova construcció –hi ha un tram aprofitable del primer traçat– per fer una infraestructura en la qual no es creu, perquè, com ja ha dit el director general de l'Aigua del Ministeri de Medi Ambient, el valencià Jaume Palop, "dels últims 25 anys, només en 15 haguérem pogut trasvasar aigua del Xúquer al Vinalopó."

Cadascun dels dos bàndols –al capdavant, això és com una batalla–, titlla d'"interessades" les dades que l'altre fa servir per referir-se al cabal del riu. Mentre que els partidaris de reprendre les obres es basen en les dades del Pla de Conca del 1997, que recollia els nivells del riu dels últims cinquanta anys, els que no volen cap fuga o, com a mínim, que aquesta es faça des del tram final, aporten dades des del 1980, quan el riu ha minvat els seus recursos en dues terceres parts, segons diuen. Una època en què s'hi inclouen les dues sequeres més importants que ha

patit el País Valencià durant l'últim segle.

La meitat dels dies de l'any no arriba aigua a la desembocadura, i captar el líquid element a Corts podria posar en perill el cabal ecològic del riu al seu pas per l'Albufera, malgrat que quan es va pactar aquest trasvassament, ara fa sis anys, va quedar ben clar que primer s'asseguraria el dret dels regants i el respecte al medi ambient. O siga, que seria un trasvassament de sobrants, com és lògic. Les xifres tossudes d'avui, però, alerten sobre la possibilitat que, com informen des del Ministeri, un de cada dos anys no es puga trasvasar aigua al Vinalopó –en tot cas, mai els 80 hectòmetres cúbics anuals previstos–, amb el risc que representa enllestir una obra d'aquesta magnitud sense fer-ne, més endavant, un ús suficient.

Si o sí. En un ple extraordinari de les Corts Valencianes, celebrat el passat 30 d'agost al Saló de Corts del Palau de la Generalitat –feia vint anys que el recinte no acollia un acte semblant–, els 89 diputats de l'hemicicle valencià van imitar el mil·lenari Tribunal de les

Ple extraordinari de les Corts Valencianes celebrat el passat 30 d'agost al Palau de la Generalitat. El transvasament Xúquer-Vinalopó, que n'era tema únic, va aixecar moltes espurnes.

Aigües, que cada dijous imparteix justícia sobre drets i deures a les séquies del riu Túria. Per la tensió del debat, però també per la disposició de les senyories, el marc recordava la Cambra britànica, (per cert, les botelles d'aigua, eren de la marca Cortes –de Cortes d'Arenós, Alt Millars, però), i a la sala de premsa on seguien la sessió els periodistes, un únic cartell, que deia: “L'aigua font de vida. 22 de març, dia internacional de l'aigua.”

En els discursos, Joan Ignasi Pla va tranquil·litzar els regants del Vinalopó. Els va assegurar que hi haurà transvasament, i que les Marines i l'Alacantí tindran aigua dessalada per a consum domèstic. Segons alguns científics, la qualitat de l'aigua a la Marquesa no és tan bona com a Cortes de Pallars.

El conseller d'Obres Públiques de la Generalitat Valenciana, José Ramón García Antón, va mostrar-se enèrgic en la defensa del traçat en marxa. Va criticar sense cap rubor Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) i la FNCA, perquè, segons ell, són les instigadores d'aquest “engany”. “Fa sis mesos tots els valencians estàvem d'acord, i vos-

tès [els socialistes] ens han enfrontat”, va dir García Antón.

El to dels parlamentaris del PP que van intervenir –a més del conseller Serafín Castellano i Rafael Maluenda– va ser alt, en ocasions excessiu. Van acusar els socialistes d'anar “novament, contra els interessos dels valencians.”

Esquerra Unida – l'Entesa, a través

del diputat *verd* Carles Arnal, va afirmar: “No volem ser solidaris amb els especuladors”, i va matisar que la millor opció és no fer cap transvasament.

Les resolucions presentades pels dos grups de l'oposició van ser rebutjades, de la mateixa manera que s'aprovava la identificada per la capçalera del PP. En ella, s'exigeix al Govern espanyol –de qui n'és competència exclusiva– que acabe urgentment les obres iniciades, respectant el traçat primigeni.

Pocs dies abans, el Consell s'havia mostrat procliu a acabar ell les obres si l'estat li cedia les competències. 120 milions d'euros en total, quantitat difícil d'aconseguir si tenim en compte que el deute global de la Generalitat Valenciana supera els 11.000 milions d'euros.

Al debat també va brollar l'enigma de què passarà amb les subvencions de la Unió Europea destinades al projecte, calculades en 80 milions d'euros. Segons els populars, el canvi de traçat implicaria la pèrdua d'aquestes ajudes, però els grups de l'oposició afirmen que únicament caldria que els tècnics comunitaris analitzaren *in situ* l'alternativa.

Assignatures pendents. Ja que som al setembre, parlem de quines són les assignatures pendents –que hauria de recuperar la Generalitat de Camps– pel que fa a la conca del Xúquer.

Se n'arrossega una de fa anys, que és l'esmentat Pla de Conca, del 1997, segellat entre els aleshores presidents va-

Dos traçats per a un transvasament

Inici de les obres del primer traçat: **gener del 2004.**

Total de l'obra feta sota el Govern espanyol del PP: **5%.**

Total de l'obra feta quan el Govern espanyol del PSOE les ha aturades: **40%.**

Cost total de les obres del primer traçat: **255 milions d'euros.**

Diners invertits en la construcció del primer traçat: **135 milions d'euros.**

Cost hipotètic de les obres del segon traçat: **345 milions d'euros.**

Desnivell que ha de salvar l'aigua des de Cortes de Pallars: **200 metres.**

Desnivell que ha de salvar l'aigua des de Cullera: **700 metres.**

Quanta gent afecta? **1.000.000 de persones, 1.500.000 anualment.**

Nivell dels embassaments de la conca del Xúquer fa un any: **38%.**

Nivell dels embassaments de la conca del Xúquer avui: **19%.**

PAFA GIL

“Polítics del PP m’han mostrat el seu suport”

President de l’Associació Valenciana d’Agricultors (AVA) des de fa nou anys, Cristóbal Aguado ha donat suport al nou traçat del transvasament Xúquer-Vinalopó proposat pel Govern del PSOE. Una diferència de criteri amb el PP que li ha valgut els apel·latius d’“enemic” i “traïdor” per part de Francesc Camps i altres destacats consellers de l’executiu valencià, al qual sempre ha estat proper.

—El debat sobre l’aigua és, com més va, més tens...

—Una organització agrària ha de posicionar-se en un tema tan important per als agricultors de la Ribera com el transvasament Xúquer-Vinalopó. El PP podrà estar d’acord o en desacord amb la posició d’AVA i dels regants de la Unitat Sindical d’Usuaris del Xúquer, però en una societat democràtica això no és motiu per a dir-li a un dirigent agrari que és un enemic i un traïdor a la Comunitat Valenciana. El Govern de la Generalitat ha de comprendre que les solucions als problemes del camp estan en el diàleg i no en un permanent estat de crispació.

—Què va sentir quan el conseller d’Agricultura, Juan Cotino, va demanar la seua dimissió?

—Una gran sorpresa, perquè en democràcia un polític no demana la dimissió del president d’una organització professional. Aquest senyor sembla no comprendre massa bé el comportament democràtic. La seua actitud, i la d’altres membres del PP, està motivada pel nerviosisme. És molt greu que el president de la Generalitat, enmig de la crisi més gran de l’agricultura valenciana, desqualifique un representant dels agricultors valencians.

—Cotino ha argumentat que la seua posició ha provocat un gran malestar dins d’AVA.

—He rebut total suport del comitè executiu. Molts socis d’AVA, d’organitzacions de regants i d’unes altres associa-

cions agràries, m’han cridat per mostrar-me el seu suport i la seua coincidència amb la posició d’AVA en aquest tema. Per cert, també m’han mostrat el seu suport polític del PP.

—Es fa servir l’agricultura davant de l’opinió pública per demanar aigua per a altres usos, com ara la construcció?

—Jo crec que és perfectament legítim demanar aigua per a altres sectors econòmics que no siguin l’agricultura, però que ho diguen amb claredat, i que no facen servir els llauradors com una bonica excusa

per demanar aigua.

—La guerra de l’aigua oculta altres problemes del sector agrari?

—L’autèntic problema és la poca seguretat econòmica i l’escassa rendibilitat del nostre treball. L’aigua és important, però el 90% dels agricultors valencians tenen aigua suficient per als seus cultius. El més greu és la crisi estructural del camp valencià, però la virulència en les desqualificacions en el debat sobre l’aigua amaga tot això.

—Després d’haver lluitat pel transvasament de l’Ebre i d’haver estat un dels principals organitzadors de la convocatòria “Aigua per a tots”, se sent decebut de l’actual Consell?

—Sí, perquè AVA sempre ha actuat de bona fe en el tema de l’aigua, mentre que altres només han tractat de polititzar el debat a fi d’aconseguir vots. Després de veure tot allò que ha passat, avui no aniríem junts a una iniciativa d’aquelles característiques, mirariem molt bé amb qui ens ajuntàvem. AVA tan sols vol millorar i racionalitzar les condicions dels seus agricultors, no vol guanyar unes eleccions.

Alexandre Carbó

lencià, Eduardo Zaplana, i castellano-manxec, José Bono, sota l’auspici d’Isabel Tocino, ministra de Medi Ambient. Tot i que ara mostren diferències en públic al Congrés de Diputats, hi preval l’amistat. Aleshores Zaplana va cedir una bona quantitat d’aigua dels aqüífers de la capçalera del Xúquer perquè a la Manxa oriental es cultiven regadius que només són rendibles per als seus propietaris, ja que a canvi reben sucoses subvencions europees. Bono va desencallar una situació que en època de Joan Lerma com a president valencià semblava inamovible: la impossibilitat d’acabar l’autovia Valèn-

cia-Madrid per les Gorges del riu Cabriol no era tal pel “pacte de l’aigua”.

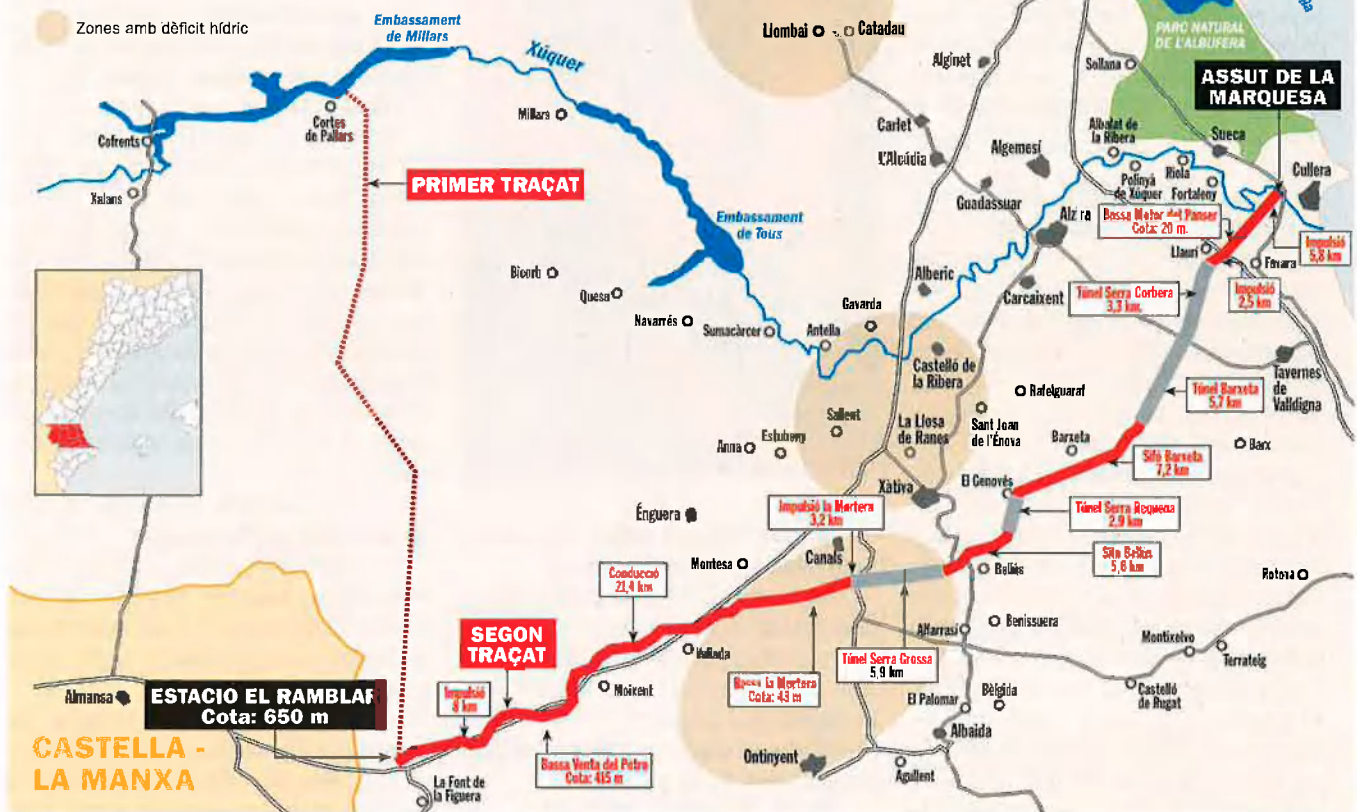
Però, a més, l’oposició critica el Govern valencià per no haver promocionat prou la modernització de regadius dependents del Xúquer. Una acusació que alguns sectors fan extensiva als mateixos agricultors, per la seua deixadesa a l’hora de millorar els seus sistemes de reg. Amb un millor aprofitament dels recursos hídrics potser avui no hi hauria dubtes sobre els excedents que el riu aportaria a la conca del Vinalopó.

Ambdós aspectes, però, no tenen solució immediata. Ni Castella – la Manxa renunciarà als seus drets adquirits, ni

tampoc les instal·lacions de reg es poden modernitzar a velocitat de vertigen.

Pacte impossible. Quan a les acaballes de juliol els socialistes van suggerir la possibilitat de canviar el traçat, els sectors implicats van quedar en estat de xoc. En despertar, una setmana després, l’Associació Valenciana d’Agricultors (AVA) i la Unió de Llaureadors i Ramaders –les dues principals organitzacions d’agricultors valencianes– llançaven la possibilitat d’arribar a un pacte entre regants. AVA, sempre còmoda del costat del PP, s’havia mostrat d’acord amb el canvi de traçat, per les crítiques que

El transvasament Xúquer-Vinalopó

a la primera opció havia rebut dels seus afiliats de la Ribera, i això li va significar dures crítiques des del Consell.

Els regants del Vinalopó, però, no en volen saber res, de pactes. El 24 d'agost presentaven una demanda contra

Aigües del Xúquer, l'empresa estatal encarregada del projecte, per haver aturat les obres. Asaja Alacant, organitza-

No al meu litoral

Aquest sembla el lema als municipis amb alcalde del PP on el Govern espanyol preveu construir dessaladores dintre del denominat Pla AGUA. La primera localitat a rebutjar la construcció d'aquestes infraestructures ha estat el Campello. L'equip de govern, format pel PP i un regidor trànsfuga, va desestimar en un plenari la construcció d'una dessaladora força important, ja que donaria servei a les comarques de l'Alacantí i la Marina Baixa, incloent-hi Benidorm, les zones que reben més turistes. La decisió dels populars del Campello es fonamenta en dos informes, un dels quals emès pels tècnics municipals i un altre encarregat a l'Institut d'Ecologia Litoral, entitat presidida pel titular de la Diputació d'Alacant, José Joaquín Ripoll. Ambdós fan referència als danys ambientals i al turisme. Els vessaments de salmora, segons els documents, afectarien les praderes de posidònia i la qualitat de les aigües de les platges properes. El Campello disposa de 23 quilòmetres de costa amb extenses platges i amagades cales que conformen un singular entorn litoral d'extraordinari atractiu. PSPV-PSOE i EU fan costat

al Ministeri. El Bloc, per la seua banda, optà per abstenir-se, ja que encara que està d'acord amb la filosofia del Pla AGUA considera que hi ha altres ubicacions millors.

L'Alfàs del Pi i Torrevella també han adoptat una posició similar. En el primer cas, el PP, que governa en minoria amb el suport esporàdic d'una trànsfuga d'EU, rebutja que la dessaladora s'instal·le dins de la serra Gelada, espai que, recentment, ha estat considerat com a paratge protegit per la Generalitat. Al Baix Segura, els populars consideren que el projecte és un "desastre". L'administració central vol ubicar aquesta planta a la ciutat de Torrevella, la segona localitat de l'estat en percentatge de creixement urbanístic només per darrere de Madrid, per tal de garantir les necessitats de totes les comunitats de regants del trasvassament Tajo-Segura. La idea d'ubicar-la allí es justifica amb l'argument que la ciutat es pròxima a les infraestructures del posttransvasament, pantà de la Pedrera i canal de Cartagena amb la mar I, a més a més, serà la major dessaladora del País Valencià.

A. V. Santamaria

“L’alternativa de Cullera és impossible”

Andrés Martínez, de Villena i amb 42 anys, presideix la Junta Central d’Usuaris del Vinalopó. Sense dubte, la cara de les reivindicacions de la zona. Els sectors que titlla d’“antitransvasistes” li acusen de tenir negocis immobiliaris.

—**Podia imaginar fa tres mesos que s’estudiaria el canvi de traçat?**

—Fa poc més d’un any, una persona em va convidar a escriure una carta als Reis Mags, em va dir que demanara allò que vulguera, amb una condició: que em negara a fer el transvasament Xúquer-Vinalopó. Em van convidar a fer-la gent extremista de la FNCA.

—**No paeix, la possible modificació.**

—No. Sectors radicals de la FNCA ho han fet possible. Per cert, un dels tècnics que van validar aquest transvasament és fundador de la FNCA.

—**Per què no accepta les dades dels últims 25 anys que aporta la FNCA?**

—En estadística, cal eliminar les dades no regulars, i en aquest temps hi ha les dues pitjors sequeres del segle XX. Si els llevem, amb un període molt més gran, els números no ixen com volen els antitransvasistes.

—**L’errada és el Pla de Conca?**

—Els recursos pactats existien. El Vinalopó demanava 120 hm³ i en va obtenir 80. Ara Castella – la Manxa es frega les mans: “Valencians, baralleu-vos, que jo m’emporte l’aigua.” Ells reben els 80 hm³ pactats; el Vinalopó, no.

—**També haguera calgut una major modernització dels regadius...**

—La Generalitat Valenciana empena, però hauria de fer-ho encara més. Ara, també cal fer un però als regants, que tenen l’aigua i no senten la necessitat de modernitzar els regadius.

—**Si el nou traçat el pagara íntegrament l’estat, l’acceptarien?**

—Només acceptarem un traçat que duga aigua de qualitat, que puguem pagar. L’únic que compleix això és el que s’està construint. No entenem per què es plantegen llançar els diners públics. Qualsevol presa que no siga la de Corts es quedara sense usuaris, perquè no podrem pagar el preu de l’aigua. Jo sóc de Villena, ciutat solidària de fa anys. Si li

tallen el transvasament, ja no li cal més aigua. En comptes d’estudiar l’alternativa des de l’assut de la Marquesa, que ens proposen una llei d’emigració.

—**Xúquer Viu, contrari al transvasament, l’acceptaria si fóra des de Cullera. Ells han mogut fitxa...**

—Són molt intel·ligents, saben que l’alternativa de Cullera és impossible. Estem oberts a qualsevol pacte, però la primera condició, per a pactar, és la credibilitat de les parts. El 1999 la gent del Xúquer va dir que es transvasaria aigua des de Corts. Ara podríem negociar les normes d’explotació. És com si jo, casat i amb tres fills, volguera separar-me per l’Església per no haver fet ús del matrimoni. És que es van estudiar tretze traçats diferents!

—**Joan Ignasi Pla ha dit que hi haurà transvasament, sí o sí.**

—Si opta per Cullera, el PSOE haurà soterrat el Xúquer-Vinalopó. No ens creiem l’alternativa. No acceptarem una proposta que no podem pagar. Som gent pobra però honesta.

—**La manifestació de dissabte no ajuda gaire a acostar posicions.**

—La fem pels dubtes generats per la primera antitransvasista d’aquest país, Cristina Narbona. Convidem tota la societat civil de la Comunitat Valenciana.

—**Camps hi anirà. Molts valencians poden sentir-se agredits, per això.**

—Està en joc la credibilitat com a poble valencià. Des de fora ens imposen què hem de fer. El president representarà tots els valencians, la societat civil.

ció germana d’AVA al sud, tampoc no sembla disposada a cap entesa.

Si els agricultors no es posen d’acord, més difícil és que ho facen els polítics. Al ple del dia 30, Joan Ignasi Pla proposava un gran pacte sobre l’aigua al PP que “desactive el conflicte”. Com els usuaris del Vinalopó i les organitzacions agràries alacantines –tots ells en la primera filera de convidats al ple, no així els seus col·legues de la Ribera–, el PP vol la represa de les obres. Res més.

En fora de joc. La situació generada deixa detalls increïbles. Per exemple, que Camps lluite a fons del costat de les terres alacantines, on els zaplanistes li fan la vida impossible dia rere dia.

Encara més digne de destacar és el cas de Josep Pasqual Fortea, agricultor de tota la vida, president de la Comunitat de Regants de Sueca (Ribera Baixa), portaveu de la comunitat de regs tradicionals del Xúquer i afiliat al PP des de l’època en què era AP. Fortea, que ha conversat diverses vegades amb Camps sobre temes agraris, va ser convidat a l’acte parlamentari per Esquerra Unida – l’Entesa. Molt molest amb l’actitud unidireccional dels populars en aquest tema, Fortea va criticar que fóra ell l’únic regant de la Ribera present a la sessió extraordinària i que no l’haguera convidat el seu partit: “És una provocació. He vist que ací hi ha ciutadans de primera i de segona; a nosaltres ens

consideren de tercera, i als senyors del Vinalopó, de primera. No han convidat ni Aguado ni Brusca [líders d’AVA i la Unió, respectivament].” A més, va atacar directament el conseller García Antón, “un gran tècnic però un pèssim polític”, i el president Camps, “totalment desaconsellat per gent del seu Govern que no li diu la veritat, i això se li n’està anant de les mans.” Respecte a la manifestació d’aquest dissabte a Alacant, Fortea va repetir el terme “provocació”, i va afegir: “Si assisteix el nostre president, si assisteix el nostre Govern, això és fer un circ, perquè serà una marxa contra la Ribera, no contra el Govern central. És una declaració de guerra a tota la Ribera.”

—**Molta gent pensa que l'aigua serà, sobretot, per a usos turístics. Cada dia més llauradors venen les seues terres a grans constructors.**

—Si un senyor guanya més de canbrer que no explotant la seua terra, per molt d'amor que li tinga, es dedicarà a ser canbrer. Molts que venen les terres, si allò que cultiven és rendible, aprofiten els diners que els paguen per a comprar uns altres terrenys on reprendre la producció.

—**Li acusen de tenir negocis immobiliaris al seu poble amb el tenista Joan Carles Ferrero.**

—La meua empresa, Horfres, és un negoci familiar que cultiva i comercialitza hortalisses. A Villena tenim 5.000 fanecades. 1.000 estan al costat de l'escola de Ferrero, i ens ha comentat la possibilitat de fer-hi un projecte. Amb els diners de la venda compraríem més terrenys de cultiu.

—**Quin és el projecte?**

—Un camp de golf i una urbanització.

—**Entendrà que...**

—Entenc que represente tots els usos: els regadius, els abastiments, els usos industrials i els recreatius. A més, fer una activitat que estalvie aigua, és dolent? Això passarà si als meus terrenys es fa un camp de golf. La ministra Narbona ha dit que els camps de golf en llocs de regadiu estalvien aigua. N'hi ha cap problema?

Victor Maceda

Entre la gomina, les cares somrients —i morenes— de molts diputats i consellers, la veu d'aquest agricultor ressonava amb força. Com molts altres, accepten —sense que els entusiasme— el transvasament des de l'assud de la Marquesa. Fins i tot Xúquer Viu o la FNCA ho troben un mal menor. A l'altra banda del ring, els regants i usuaris del Vinalopó, que parlen també en nom dels municipis turístics de la Marina i l'Alacantí, sols volen l'aigua, després de cinc segles d'espera.

Una nova guerra de l'aigua, més acarissada que mai, ha esclatat. Ara, valencians contra valencians.

Victor Maceda

Al nostre país, la implantació de la rehabilitació d'edificis d'habitatges antics encara és insuficient.

Edificis vells: rehabilitar o demolir?

Amb el pas dels anys els edificis esgoten la seva vida útil i, sovint, es converteixen en un llast per a la renovació urbanística. Arquitectes i perits aposten per la rehabilitació d'edificis vells sense tenir por, però, a la piqueta.

El sector de la construcció continua encapçalant l'economia de l'estat espanyol. La indústria del ciment despunta els índexs a nivell europeu, alhora que l'urbanisme es replanteja com donar sortida a un problema que resulta cada vegada més evident: la demografia no deixa de créixer però el sòl és limitat. Aquest testimoni resulta encara més punyent a les grans ciutats, on el dilema té difícil solució. Els experts advoquen en nom de la sostenibilitat per demolir allò que és vell i tornar a construir. Mentrestant, la rehabilitació té encara un llarg camí per poder igualar-se a la tendència d'altres països europeus. Tan sols cal fer un cop d'ull a les estadístiques adjuntes per adonar-se de la diferència

entre l'obra nova i l'habitatge rehabilitat.

Cirurgia interior. En barris com el Gòtic i el Raval, a Barcelona, i el barri del Carme, a València, s'ha decidit fer una reforma integral des del mateix interior. En el cas de la Barcelona, la iniciativa s'emmarca en diferents PERI (Pla Especial de Reforma Interior) que, administrativament, permeten fer una previsió d'espais i fixar unes normatives que ordenen un procés de transformació d'un sector de la ciutat amb una prolongació en el temps. En ambdós casos, Raval i Gòtic, es tracta d'edificis que ja han exhaurit pràcticament la seva vida útil i que, en la immensa majoria, es caracteritzen per la deficiència